

Η Θεραπεία του προβλήματος της ποιμαντικής και κοινωνικής Θεολογίας

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#) / [Ποιμαντική](#)

[Βασίλειος Γκρίλλας, Θεολόγος, ΜΑ Θεολογίας](#)

Κέντρο της Εκκλησίας ήταν είναι και θα είναι έως της συντέλειας του αιώνας, το Άγιο Ποτήριο. Στόχος της Εκκλησίας ήταν είναι και είναι ως της συντέλειας του αιώνας, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Τίποτε δεν μπορεί να μετατοπίσει αυτό το κέντρο και τίποτε δεν μπορεί να αποπροσανατολίσει από αυτό το στόχο. Η ποιμαντική και κοινωνική Θεολογία καθώς και η ποιμαντική και κοινωνική μέριμνα της Εκκλησίας πρέπει για να παραμένουν στην Αλήθεια του Ευαγγελίου, των Πατέρων και της Παραδόσεως να προτάσσουν αυτό το κέντρο και αυτόν τον στόχο. Αυτό αποτελεί βίωμα και παράλληλα διαμορφώνει βίωμα χριστότητας και άρα Αλήθειας, Οδού και Ζωής[1].

Τα θεραπευτικά και αγιαστικά μέσα της Εκκλησίας είναι η ίδια η ζωή της Εκκλησίας. Εντός της ζωής της Εκκλησίας αποκαλύπτεται και βιώνεται το μυστήριο της ζωής, διότι ο άνθρωπος βιώνει σε κοινωνία με τον Ζωοδότη Χριστό.

Παράλληλα, βιώνοντας τα μυστήρια της χάριτος του Αγίου Πνεύματος σχηματοποιεί το βίο του προς το ίδιο το Ζωοποιό Πνεύμα.

Τα Μυστήρια του Θεού και άρα της Εκκλησίας Του είναι άπειρα και ακριβώς επειδή είναι Μυστήρια δεν δύναται να περιοριστούν μήτε σε αριθμούς, μήτε σε ορισμούς, μήτε σε περιορισμούς, μήτε σε συστήματα, μήτε σε οργάνωση, μήτε σε μεθοδολογία, μήτε σε κατατάξεις, μήτε σε αξιολογήσεις. Παράλληλα, τα Μυστήρια δεν βελτιώνονται, δε διορθώνονται, δεν τροποποιούνται, δεν υποβοηθούνται, δε υποτάσσονται σε ανθρώπινα θεραπευτικά σχήματα. Αντίθετα, τα Μυστήρια οικονομούνται, χαριτώνουν, αγιάζουν, μεταμορφώνουν, θεραπεύουν και φωτίζουν. Στην δυναμική αυτών των δεδομένων, την αλήθεια της Εκκλησίας ή την βιώνεις ή δεν την βιώνεις. Η οδός αυτού του βιώματος είναι μία και μέση οδός ή άλλη οδός δεν υπάρχει.

Κάθε χρήση μεθοδολογίας που επιχειρεί να φέρει στην Εκκλησία μια άλλη προσέγγιση αυτού του βιώματος της αλήθειας του Ευαγγελίου, των Πατέρων και της Παραδόσεως, όπως αυτή παραδόθηκε και φυλάσσεται στην Εκκλησία, αποτελεί παρέμβαση και βεβήλωση του όλου Μυστηρίου της Θείας Οικονομίας, η οποία εξελίσσεται εντός της Εκκλησίας και αποκαλύπτεται βιωματικά από καταβολής κόσμου ως του νυν και του αεί των αιώνων.

Στην ποιμαντική και κοινωνική Θεολογίας εκλείπει κάθε είδος εκκοσμίκευσης όταν σε κάθε ενέργεια προβάλλεται η ζώσα παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Τούτο σημαίνει ότι χρέος της ποιμαντικής και κοινωνικής μέριμνας της Εκκλησίας, είναι

η διαρκής προβολή του Παρακλήτου στην ζωή των πιστών. Αυτό αποτελεί την μέγιστη ποιμαντική φροντίδα της Εκκλησίας και την ύψιστη κοινωνική προσφορά της Εκκλησίας στην κοινωνία. Όλα τα άλλα έπονται. Η Εκκλησία και η Θεολογία, πάντα εναρμονιζόμενες στην πραγματικότητα των καιρών, προβάλλουν μια δυναμική ποιμαντικών ιδεών για την κοινωνία και την ζωή. Οι ιδέες αυτές είναι θεμιτές και απαραίτητες μόνο αν καταφέρνουν να εναρμονίζονται στην διαρκή προβολή του χορηγού της ζωής που είναι το Πνεύμα το Άγιον, Βασιλεύς ο Ουράνιος, ο Παράκλητος, το Πνεύμα της Αληθείας, ο πανταχού παρών, ο τα πάντα πληρών, ο θησαυρός των αγαθών και ο της ζωής χορηγός[2]. Αυτή η προβολή γεννά στο βίωμα του πιστού τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος που τον αποδεικνύουν πιστό, άνθρωπο αγάπης, χαράς, ειρήνης, μακροθυμίας, χρηστότητας, αγαθοσύνης, πίστης, πραότητας, εγκράτειας, παντελώς απαλλαγμένο από κάθε πάθος ή λανθασμένη επιθυμία. Έτσι ο άνθρωπος, βιώνοντας εν Αγίω Πνεύματι συμμορφώνει αγιοπνευματικά όλη την πορεία του βίου του και απαλλάσσεται από κάθε κενοδοξία και αμαρτία.[3]

Με αυτή την προοπτική η ποιμαντική και κοινωνική μέριμνα και Θεολογία της Εκκλησίας διαμορφώνει ουσιαστικές συνθήκες βιώματος κατ' αντίθεση προς κάθε μορφή εκκοσμίκευσης που επιχειρεί μια προκατασκευασμένη πορεία. Η εκκοσμικευμένη πορεία βίου στην Εκκλησία, ορίζεται ως η προσπάθεια δημιουργίας συνθηκών ή εντυπώσεων τελειότητας στο χώρο που τα πάντα τελειούνται δια της άνωθεν χάριτος και βοήθειας. Ακριβώς στο σημείο αυτό εντοπίζεται το οξύμωρο σχήμα που δεν μπορεί με τίποτα να αρμόσει την εκκοσμίκευση με την Εκκλησία και αντίστροφα. Η Εκκλησία και η ποιμαντική και κοινωνική Θεολογία δεν έχει «πρέπει» και δεν πρέπει να έχει «πρέπει». Ακριβώς επειδή το «πρέπει» είναι εκκοσμικευμένο σχήμα βίου, η Εκκλησία δεν έχει κανένα

λόγο να θέλει (ή να πρέπει) την προβολής της, ως ενός χώρου αγαπητικής προσφοράς που πλεονάζει η καλοσύνη. Το μυστήριο της μεταμορφώσεως της κοινωνίας και του αγιασμού των ανθρώπων δεν μπορεί να χωρέσει σε σχήματα αυτοκαταφάσεως και κοσμικής προβολής. Αλλοίμονο αν η Εκκλησία και η Θεολογία εγκλωβιστούν σε τόσο ανόητα σχήματα κοσμικότητας. Η Εκκλησία και η Θεολογία διακονεί τον άνθρωπο μεταφέροντας την πληρότητα της αλήθειας. «Πληροφορεί» δηλαδή την «Διακονία» της, με την διαρκή φύλαξη και προβολή του πληρώματος της Αλήθειας που εμπιστεύτηκε σε αυτήν ο Αληθής Υιός και Λόγους του Θεού. Με αυτή την απόλυτη βεβαιότητα, η Εκκλησία και η Θεολογία στην ποιμαντική και κοινωνική μέριμνά τους, δεν έχουν κανέναν λόγο να αποδείξουν τίποτε, δεν έχουν λόγο να πείσουν για τίποτε και σαφώς δεν έχουν λόγο να επιθυμούν την αναγνώρισή τους με τίποτε. Η όποια απόδειξη, η όποια πειθώ και η όποια αναγνώριση συντελούνται όταν πρέπει, όσο πρέπει και αφού πρέπει, κατά την δωρεά του Αγίου Πνεύματος που ζωοποιεί και συντηρεί την Εκκλησία.

Η Εκκλησία δεν έχει μεθοδολογίες, συστήματα και εξαντλητικά οργανωτικά σχήματα. Καταθέτει το ανθρώπινο και κατευθύνεται από το Θεό. Ζει ως μηδέν έχουσα και τα πάντα κατέχουσα. Το μόνο που αρμόζει και προτάσσεται είναι η Πίστη στον Θεό και η εμπιστοσύνη στην δύναμη των Μυστηρίων Του. Τούτο βιωματικά αποδεικνύεται και καταγγέλλεται στην θεία Λειτουργία όπου « παρακατατιθέμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα[4]» στον Χριστό σε απόλυτο βιωματικό σχήμα βίου, καθόσον «τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.[5]».

Συμπερασματικά μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι ορθή ποιμαντική και κοινωνική μέριμνα της Θεολογίας της Εκκλησίας είναι αυτή που παραμένει στο κύριο έργο που συντελείται στην Αγία Τράπεζα και προσφέρεται δια του Αγίου Ποτηρίου στο Σώμα των πιστών της Εκκλησίας. Όλα τα άλλα είναι πάρεργα του έργου τούτου και επουδενί δεν μπορούν μήτε να το αντικαταστήσουν, μήτε να το φέρουν σε δεύτερη θέση από αυτή που κατέχει. Τούτο, διότι το Σώμα και το Αίμα του Δεσπότη Χριστού δεν μπορεί παρά μόνο να δεσπόζουν στο βίωμα του ανθρώπου.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

[1] Ιω. 14,5-7: «Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς· Κύριε, οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπάγεις· καὶ

πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰδέναι; λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ. εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν. καὶ ἀπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτὸν καὶ ἐωράκατε αὐτόν.».

[2] Δοξαστικό της Πεντηκοστής: *«Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον, ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.».*

[3] Προς Γαλ: 5,22-26: *«ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες.»*

[4] Ευχή Θείας Λειτουργίας Αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου: *«Σοὶ παρακατατιθέμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα, Δέσποτα φιλάνθρωπε, καὶ παρακαλοῦμέν σε καὶ δεόμεθα καὶ ἱκετεύομεν· Καταξίωσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν τῶν ἐπουρανίων σου καὶ φρικτῶν Μυστηρίων ταύτης τῆς ἱερᾶς καὶ πνευματικῆς Τραπέζης μετὰ καθαροῦ συνειδότος, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, εἰς συγχώρησιν πλημμελημάτων, εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν, εἰς βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν, εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς σέ, μὴ εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμα.».*

[5] Αἴτημα ἀπὸ τα «δεύτερα» Πληρωτικά της Θείας Λειτουργίας Αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

<https://bit.ly/2zYsZ3l>